

Stein. Τὸ φιλελεύθερον γερμανικὸν φρόνημα τοῦ ἡγεμονίδου τούτου ἦτο ἡ μόνη φωτεινὴ ἀκτίς ἐν τῷ σκότει, τὸ ὅποῖον ἐκάλυπτε τότε σύμπασαν τὴν Γερμανίαν. Εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς παῖδας ἀνέφερον οἱ πατέρες ἡμῶν ὡς παρήγορον γεγονός ὅτι ὁ τῆς Βαυαρίας διάδοχος καὶ πρὸ αὐτοῦ ἔτι τοῦ Ναπολέοντος, πρὸ τοῦ ὁποῖου πάντες ἔκυπτον τὸν ἀύχην περιδεεῖς, ἀπέδειξεν ἀνεξαρτησίαν φρονήματος καὶ θελήσεως.

Μετὰ ἀπουσίαν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ἐπανήλθεν ὁ Λουδοβίκος νικητὴς ἐκ τῆς ἐκστρατείας ταύτης εἰς Μόναχον τῷ 1807. Ἐκεῖ δέ, ὅπου σήμερον ἴδρυται ἐν Μονάχῳ ἡ πύλη τῆς Νίκης, ὑπεδέχθησαν αὐτὸν ἡ μὲν φρουρὰ παιανίζουσα, ὁ δὲ λαὸς ἐπευφημῶν. Ὅτε δὲ τὸ πρῶτον ἐπεσκέφθη τὸ θέατρον μετὰ τὴν εἰς Μόναχον ἐπάνοδόν του, ὁ πατὴρ αὐτοῦ βασιλεὺς Μαξ. Ἰωσήφ, ἐπιθυμῶν νὰ τιμῆσῃ καὶ δημοσίᾳ τὸν διάδοχον διὰ τὴν ἀνδρείαν, ἣν ἔδειξε κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκστρατείαν, ἠγγέρθη καὶ ἐνηγκλίσθη τὸν Λουδοβίκον ἅμα εἰσελθόντα εἰς, τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον ἐπευφημοῦντος τοῦ πλήθους.

Κατὰ τὰ προσεχῆ δύο ἔτη ἀφ' οὗ περιηγήθη πρῶτον τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἑλβετίαν παρέμεινε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ Λουδοβίκος ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Nymphenburg ἀσχολούμενος εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτοῦ σπουδὰς καὶ τὴν ποίησιν. Τῷ ἔτει ὅμως 1809 ἀπέσπασεν αὐτὸν ἐκ τῶν εἰρηνικῶν του ἔργων ὁ νέος τῶν Γαλλῶν καὶ Αὐστριακῶν πόλεμος. Ἡ Βαυαρία δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ οὐδετέρη, διότι θὰ ἐκινδύνευε καὶ ἡ τύχη τῆς δυναστευούσης οἰκογενείας καὶ ἡ αὐτονομία τῆς χώρας. Ἡ μαιρία δὲ φορὰ τῶν πραγμάτων καὶ αἱ δαφιλεῖς ὑποσχέσεις τοῦ Ναπολέοντος ὤθησαν καὶ πάλιν τὴν βαυαρικὴν κυβέρνησιν πρὸς τὸ μέρος τῆς Γαλλίας. Ἄκων καὶ μετὰ δυσαρρεσκείας μετέσχε τοῦ νέου τούτου κατὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου ἀναγκαζόμενος νὰ συμμαχήσῃ μετὰ τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του. Ὡς στρατιώτης ὅμως ἐπετέλεσε τὸ καθήκον αὐτοῦ γενναίως πολεμήσας καὶ συντελέσας εἰς πολλὰς νίκας. Οὐδεμίαν ὅμως χαρὰν ἠσθάνετο ἐπὶ τούτῳ ἡ ψυχὴ τοῦ Λουδοβίκου, ἀκράτητος δὲ μόνον ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του ὅτε ἔμαθε τὴν πρῶτην μεγάλην νίκην τοῦ ἀρχιδουκῆ τῆς Αὐστρίας Καρόλου. Ὅτι δὲ οὐδέποτε ἐζήτησε νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθήματα του ταῦτα δεικνύει ἐπιστολὴ τις τοῦ Lefevre πρὸς τὸν Ναπολέοντα: «Κρίνων τις ἐκ τῶν συνδιαλέξεων τῶν γινομένων μεταξὺ τοῦ Λουδοβίκου καὶ τὸν περὶ αὐτόν, θὰ νομίση ὅτι εὐρίσκεται ἐν Αὐστριακῷ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ.» Ἐνεκα τούτου αἱ προσωπικαὶ σχέσεις τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸν διάδοχον τῆς Βαυαρίας καθίσταντο πάντοτε ἐχθρικώτεραι, γνωστὴ δὲ εἶνε ἡ ἀ-

πειλή ἣν ἐξέφρασεν ἐν σφοδρᾷ κατὰ τοῦ Λουδοβίκου ἀγανακτήσει ὁ Ναπολέων: «Qui m'empêche de laisser fusiller ce prince.»

Μετὰ τὸ πέραν τοῦ πολέμου τούτου ὁ Λουδοβίκος ἅμα τῇ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδῳ του ἐνυμφεῦθη τὴν περικαλλῆ ἡγεμονίδα Θηρεσίαν τοῦ Hildburghausen. Ἐκ τῆς ἡγεμονίδος ταύτης ἐπωνομάσθη καὶ ἡ μεγάλη τοῦ Μοναχοῦ κοιλάς, εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων τοῦ Λουδοβίκου καθιερώθησαν αἱ γνωσταὶ παμβαυαρικαὶ ἑορταὶ αἱ τελούμεναι κατὰ τὸν Ὀκτώβριον ἐκαστοῦ ἔτους ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ. Μετὰ τὸν γάμον αὐτοῦ ὁ Λουδοβίκος κτελίπε τὸ Μόναχον κατόκει δὲ κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη ἄλλοτε μὲν ἐν Innsbrück ἄλλοτε δὲ ἐν Saltzbourg.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΘΕΜ. ΣΟΦΟΥΔΗΣ.

Ο ΥΠΟΥΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Ἑλλεν τεταπεινωμένη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν. Δὲν ἀπήρεσκε καὶ εἰς αὐτὴν νὰ ζήσῃ ὅπως ἤθελε, διάγουσα εἰς τὸ ἐξῆς, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ κ. δὲ Μομβρέν, βίον ἀπηλλαγμένον πάσης στενοχωρίας. Εἶχεν ἀγαπήσει ἄλλοτε τὸν Ροβέρτον ἢ τοῦλάχιστον τῆς εἶχεν ἀρέσει· ἀλλὰ νῦν δὲν τὸν ἠγάπα πλέον, τὸν εὗρισκε—πῶς νὰ εἴπῃ.—πολὺ «ποιητικόν» δι' αὐτὴν, οὐσαν πλάσμα πολὺ πρακτικόν· ἡ ἰδέα δὲ τοῦ νὰ ζήσῃ ἐπὶ διαστήμα χρόνου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακρὸν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀρεσκείαν, τὴν ἔπεισε νὰ παραδεχθῇ τὰ πάντα ἐπιφυλασσομένη βραδύτερον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς παρουσίας αὐτῆς ἀποφάσεως. Τότε ὁ Ροβέρτος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μελὲν γηραιὸν του μέγαρον, λέγων πρὸς τὸν πατέρα του·

—Τὸ πένθος διὰ τὴν μαρκησίαν θὰ διαρκέσῃ διὰ παντός. — Οὐδέποτε θὰ σᾶς παρουσιάσω ἐκείνην, περὶ ἧς σᾶς ὠμίλησα.

Ὁ μαρκησίος ἦτο νοήμων, ἐπιεικὴς καὶ ἀβρός. Δὲν ἠρέσκετο νὰ ἐρωτᾷ τὸν υἱὸν του ἀλλ' ἐν τῇ διαρκεί ἐκείνῃ ἐρημικῇ συμβίωσει τῶν δύο ἀνδρῶν ἐντὸς τῆς παλαιᾶς κατοικίας των αἱ πλήρεις καὶ συνεχεῖς ἐκμυστηρεύσεις καθίσταντο ἀναπόφευκτοι. Ὁ γέρον εὐπατρίδης ἀνεσκίρτησεν ὅτε ὁ Ροβέρτος διηγήθη αὐτῷ τὰ πάντα ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ὡς νὰ ἠσθάνετο ἡ-

δονήν νά ραπίζη αὐτὸς ἰδιοχείρως τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν πλάνην του.

— Ἄλλ' εἶχες λοιπὸν νά κάμης μὲ μίαν φαύλην, ταλαίπωρόν μου τέκνον! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος.

Καὶ εὐθὺς ἔπειτα ὁ πρῶτός του λογισμὸς ἦτο:

— Καὶ δὲν ἤμπορεῖς τάχα νά ἐξέλθης ἀπὸ αὐτὴν τὴν σφηκοφωλιάν;

Καὶ ἐσυλλογίζετο.

Θὰ συνεβουλευέτο νομικούς. Θὰ ἔβλεπεν, θ' ἀνεύρισκε μέσον τι. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὸν Ροβέρτον οὕτω δεσμευμένον.

— Ὁ διάβολος νά τὴν πάρῃ τὴν ἀχρεΐαν!

Πλὴν ὁ Ροβέρτος τὸν ἰκέτευσεν νά σιωπήσῃ διὰ νά μὴ ἀνακινήται ἐπὶ πλέον ἡ ὀδύνη του. Ἐπρεπε παντὶ σθένει ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον. Ἡ γυνὴ ἐκείνη συγκατετίθετο νά μὴ φέρῃ εἰς τὸ ἐξῆς εἰμὴ τὸ ὄνομα Μόργαν· τὸν ἄφινε νά παραλάβῃ τὴν μικρὰν Κυπριανὴν. Τί ἐπὶ πλέον ἠδύναντο ν' ἀπαιτήσωσιν;

— Ἡ ζωὴ μου συνετρίβῃ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης: ἔστω ἄλλὰ τὰ συντρίμματά, ἅτινα μοῦ ἀπομένουν, ἡ μικρὰ μου θυγάτηρ καὶ σεῖς, μοῦ εἶνε ἀρκετὰ προσφιλῆ, ὥστε νά μὲ καταστήσωσι καὶ πάλιν εὐδαίμονα.

Ἠγάπα παραφόρως τὸ τέκνον του. Τὸ παρέδωκεν διὰ νά θηλάζῃ εἰς ἀγαθὴν οἰκογενεΐαν παλαιῶν θεραπόντων τοῦ μαρκησίου, οἵτινες εἶχον ἐπιστρέψει εἰς Βιλλερβίλλην, τὴν πατρίδα των, ὅπου ἠγόρασαν ἕνα ἀγρὸν καὶ μίαν ἀλιευτικὴν λέμβον, ἡ Κυπριανὴ δὲ ἠϋξανε καὶ ἐνεδυναμοῦτο, διαμένουσα ἐν τῇ οἰκογενεΐᾳ τῶν Ρυῶ παρὰ τὴν θάλασσαν. Μίαν φορὰν ὁ μαρκήσιος ἠβουλήθη νά ταξιδεύσῃ ἕως ἐκεῖ διὰ νά ἴδῃ τὴν ἐγγονὴν του, εὔρε δὲ μετ' ἄκρας συγκινησεως ὅτι ἡ Κυπρικὴ ὠμοιάζε πρὸς τὸν Ροβέρτον ὅτε ἦτο μικρός.

— Ἡ μόνη παρηγορία τοῦ γῆρατος, ἔλεγεν, εἶνε ὅτι ἡ ζωὴ ἤτις τελειώνει εἰς ἡμᾶς, ἀρχίζει εἰς αὐτὰ τὰ μικρά, νομίζει δὲ τις ὅτι ἀνανεοῦται αὐτὸς ὁ ἴδιος!

Ἦθελε νά παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μικρὰν εἰς τὰ πέριξ τοῦ Μελέν. Διατί νά μὲνῃ τόσο μακρὰν ἐξόριστος; Ἐπὶ τέλους διατί τάχα νά τὴν κρύπτουν; Ἄλλ' οἱ Ρυῶ πολὺ ἐθλίβοντο ἀκούσαντες ὅτι ἔμελλον νά παραλάβωσι τὴν μικρὰν. Τὴν ἠγάπων ὑπερβολικά. Ὅθεν τοὺς τὴν ἄφησαν. Ἄλλως τε—καὶ ἦτο τοῦτο λόγος ἀρκετὰ ἀποχρῶν— ὁ ἀήρ τῆς θαλάσσης ὠφέλει πολὺ τὴν καχεκτικὴν τῆς ἰδιοσυγκρασίαν.

Ἐνίοτε ὅμως ὁ μαρκήσιος ἔλεγε πρὸς τὸν υἱὸν του:

— Τί νά σοῦ εἰπῶ!.. πρέπει μίαν ἡμέραν νά μοῦ φέρουν ἐδῶ τὴν κόρην σου. Σὺ δὲν μοῦ ἐπαρκεῖς πλέον!.. Ἀρχίζεις νά γηράσκῃς δι' ἐμέ!

Τρία ἔτη περῆλθον τοιοῦτοτρόπως χωρὶς ν'

ἀκουσθῆ τι περὶ τῆς Ἑλλεν Μόργαν, κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτῶν τῶν τριῶν ἐτῶν ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἄλλοτε δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰ αἰσθημὰτα τῆς ζωῆς κατελήθη ὑπὸ συμπαθείας ἰσχυρᾶς, σοβαρωτέρως, καθὰ ἠσθάνετο, ἐκείνης, ἣν εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸς τὴν μητέρα τῆς Κυπριανῆς. Ὅτε κατὰ πρῶτον ἐγοητεύθη ἀμειλίχως ἀπὸ τὴν ψυχρὰν καλλονὴν τῆς Ἑλλεν, ὑπέστη κρίσιν ἐρωτικὴν, εἶδος πυρετοῦ, ὑφ' οὗ εἶχεν αἴφνης καταληφθῆ Ὑπέκυψεν εἰς τὸ ἀκατανίκητον γόητρον τῶν ὠραίων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐξήγειρον ἐν τῇ ψυχῇ του τόσας ἐπιθυμίας. Ἄλλο τι ὅμως ἦτο ἡ Γιλβέρτη. Ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν τὸ βαθύ σέβας, τὴν συνεσταλμένην στοργήν, τὴν ἀκεραΐαν συμπαθειαν, τὴν πλήρη διαχύσεως καὶ τρυφερότητος τοῦ μνηστῆρος πρὸς τὴν μνηστήν, τοῦ ὄντος τὸ ὅποιον σέβεται ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει, καὶ τὸ ὅποιον γινώσκει, τὸ ὅποιον μαντεύει ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτὴν τὴν φορὰν ἂν τοῦ ἐχρηγαίτο, ἂν δι' αὐτὸν ἦτο ἐπιτετραμένως, θὰ διήρκει καὶ θὰ μετεβάλλετο βαθυμῆδὸν εἰς ἀφοσίωσιν, εἰς θυσίας συνεχεῖς. Ἦτο ὁ ἔρωσ μιᾶς ὀλοκλήρου ὑπάρξεως διαδεχόμενος τὸν ἔρωτα μιᾶς μόνης ὥρας. Πῶς κατηράτο δὲ τὴν ἀφροσύνην του ἣν ἦτο ἠναγκασμένος νά σύρῃ πάντοτε, νά σύρῃ ἕως τέλους ἐξόπισθὲν του, ὡς ὁ κατὰδικὸς τὴν βραεΐαν σιδηρὰν σφαῖραν!

Ὁ Ροβέρτος ἐνεκαρτέρει ἐν τῇ ὀδύνη του, ἀφοῦ ἡ Γιλβέρτη δὲν ἠδύνατο νά εἶνε ἄλλο τι δι' αὐτὸν εἰμὴ ἀδελφῆ. Ἐν τούτοις τοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ χεὶρ τῆς νεάνιδος ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του, ὅτε συννητήθησαν, καὶ ὅτι ὑπὸ τῆς αὐτῆς δειλίας, ἣν ἠσθάνετο καὶ αὐτὸς ἐνώπιόν της, ὑπὸ τῆς αὐτῆς ταραχῆς κατελαμβάνετο καὶ ἡ Γιλβέρτη. Εἰδὸς τι μαγνητισμοῦ προειδοποιεῖ τὸν Ροβέρτον. Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αὐτὴ τὸν ἠγάπα, ἠδύνατο αὐτὸς νά τὴν ἀγαπήσῃ; Εἶχε τὸ δικαίωμα; Ἦτο ἔγγαμος! Εἶχεν ἤδη διαθέσει τὸ ὄνομά του. Εἶχε ρίψῃ πρὸς τὴν ἑταίραν ἐκείνην ὡς βορὰν τὴν ζωὴν του!

Ὅτε καὶ νά σκεφθῆ δὲν ἔπρεπε περὶ τῆς Γιλβέρτης. Ἐὰν δὲ ἤθελεν ἔχει τὴν γεννησιότητα, ἤδη ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς συναντήσεώς των ἐκείνης παρὰ τὴν Ἀκτὴν τῆς Χάριτες, ὅτε τὸν εἶδεν ἐξαίφνης μετὰ τοῦ τέκνου του, ὤφειλε νά εἴπῃ πρὸς αὐτὴν ἐντίμως: «Εἶμαι ἔγγαμος!»

— Διότι ἐπὶ τέλους αὐτὴ οὐδὲν ἐγίνωσκεν, οὐδὲν!.. Καὶ ἂν τὸν ἠγάπα;..

Ἄν τὸν ἠγάπα; Δὲν ἐτόλμα καὶ νά τὸ σκεφθῆ. Ἦτο δυνατὸν; Ἐφρικία. Δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ κατελαμβάνετο τότε ὑπ' ὀργῆς κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Δὲν ἠτιᾶτο, ὄχι, τὴν Ἑλλεν ἠτιᾶτο ἑαυτόν.

Ἡ θυγάτηρ τῆς πρώην χορευτρίας ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμά της, ὑπεκρίθη τὸ μέρος της. Ἐπαιξε καὶ τὸν ἐκέρδησεν. Ἦτο λογικὴ ἢ δικαγωγὴ της. Ἄλλ' αὐτὸς, αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ ἡλίθιος, ὁ πρᾶφρων, ὅστις ἀφέθη νὰ ἐμπαιχθῆ, νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὴν παγίδα μιᾶς τυχοδιώκτιδος, ὅστις ἤνοιξε ἰδιοχειρῶς τὴν καρδίαν του διὰ νὰ πλήξωσιν εὐστοχώτερον οἱ ὄνυχές της.

— Διότι ἐπὶ τέλους δὲν ἤμην παιδίον! προσέθετεν. Δὲν μὲ διέφθειρεν αὐτὴ· ἐγὼ τὴν ἰκέτευσα. Αὐτὴ ὠνειροπόλει ἴσως νὰ γείνη λαίδη, σύζυγος ὁμοτίμου τινὸς τῆς Ἀγγλίας, τίς οἶδεν!.. Ὑπεβιάσθη σχεδὸν γενομένη κόμησσι! Ἐγὼ τὸ ἠθέλησα!

Ἐνίοτε ὠνειροπόλει τὸ διαζύγιον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, πάντοτε ὁ ἐκ τοῦ σκανδάλου τρόμος τὸν ἀνεχαιτίζειν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ γηραιὰ μαρκησία ἦτο ἐκεῖ παροῦσα, μὲ τὰ χεῖλη αὐστηρῶς συνεσφιγμένα καὶ τοῦ ἔλεγεν: «Τὰ πάντα προτιμότερα ἢ ὁ θόρυβος, ὅστις θὰ παρῆχεν ἀφορμὴν διασκιδάσεως εἰς τοὺς φύλους τῆς δημοσιογραφίας καὶ εἰς τοὺς ἀέργους ἀδολεσχὰς τῆς μικρᾶς πόλεως!»

Διὰ τοῦτο εἰσίγα.

Ἄλλως τε σπανίως ἔβλεπε τὴν Γιλβέρτην. Ἐπόθει νὰ τὴν λησμονήσῃ. Ὁ μόνος του ἔρως τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο ἡ μικρὰ Κυπριανή. Ὅτε ἐξαίφνης εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐρβλαὶ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς νεάνιδος! Καὶ ἡ τύχη ἤθελεν ὥστε ὁ ταγματάρχης Βερδιέ νὰ ἔλθῃ εἰς Δαρμαρί καὶ νὰ παρουσιασθῆ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς ταυτοχρόνως ἴσως μετὰ τοῦ μαρκησίου! Ὁ κ. δὲ Μομβρέν ὁ διψῶν τὴν μόνωσιν καὶ ὁ στρατιωτικὸς ὁ ἐχθρὸς πάσης περιπλοκῆς ἐκινδύνευον νὰ παρασυρθῶσιν ἑμοῦ ἀμρότεροι — ἐξ ἀντιθέτου ἀφορμῶν — εἰς τὴν τυρβὴν, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἀναλογιζόμενος τὴν δεσποινίδα Βερδιέ ὁ Ροβέρτος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: Ναί!.. δὲν θὰ τὴν ἐκπνίδω πλέον!.. Ἄν δὲν τὴν λησμονήσω ἐγὼ, θὰ μὲ λησμονήσῃ αὐτή!.. Θὰ νυμφεῖθ! Καὶ ὅταν θὰ εἶνε μήτηρ βραδύτερον, ὅταν θὰ ἔχῃ οἰκογένειαν, ἂν τὴν συνκητήσω, θὰ τῇ εἶπω ἴσως πόσον ἐπόθουν νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ ἐν τῷ βίῳ!..

Καὶ ἐφαντάζετο τὸν ἑαυτὸν του πρεσβυτάτον ἡμιλοῦντα πρὸς τὴν Γιλβέρτην λευκώτριχα ἦδη περὶ τοῦ σήμερον ἐκείνου, τοῦ τόσον πηλοῦ καὶ ἀπολωλότος, ἐξαφκνιζομένου τότε ἐν τῇ βριχλῇ τῶν ἀναμνήσεων.

Ἡ συνάντησις τῆς Γιλβέρτης ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἐρρικέττας ὑπῆρξε διὰ τὸν Ροβέρτον οἰνοεὶ ἀπότομος ἐξέγερσις.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὑπὸ τὸ κράτος καρδιοδόρου λύπης ὡς δεσμώτης, ὅστις ἀφρῶ διεῖδε πρὸς στιγμὴν τὸν διαυγῆ ἐλευθέρων ὀρίζοντα, ἀπωθεῖτο βιαίως πάλιν ἐντὸς τῆς

εἰρηκῆς του. Ἡ Γιλβέρτη ἦτο ἡ ζωή, ἦτο ἡ εὐδαιμονία. Ὅτε ἐχωρίζετο ἀπ' αὐτῆς, ἀνεύρισκε τὴν μόνωσιν, τὴν πικρὰν μόνωσιν, ἔνθα ἐνεφκνίζετο αὐτῆ τὸ φάσμα τῆς συντριβείσης, τῆς ἀσωτευθείσης νεότητός του.

Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ὠθήσει μόλις τὴν θύραν τοῦ μεγάρου, ὅτε ἀπὸ τοῦ βήθους τοῦ κήπου ἀναμέσον τῶν θάμνων τῶν σπανίου εἶδους ροδῶν, τὰς ὁποίας εἶχε φυτεύσει ἄλλοτε καὶ περιεποιεῖτο ἡ μαρκησία, θεράπων τις προσῆλθε σπεύδων καὶ εἶπε πρὸς τὸν κύριον κόμητα, ὅτι ὁ ἀκύριος μαρκησίου» τὸν ἐπερίμενον ἀνυπομόνως.

Ἦδη ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Ἰουστίνου ὁ νέος προησθάνθη ἀόριστον ἀνησυχίαν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, ἧς ὁ θεράπων ἤνοιξε τὰ φύλλα τῶν παρθύρων καὶ τότε ἀφρῶ τὸ ἐκ τοῦ κήπου προερχόμενον φῶς εἰσέδυσσε διὰ μιᾶς εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἐν Ἰουλίῳ μηνὶ ἀκόμη ἡ παγερὰ ὑγρασία ἡ ἐπικρατούσα εἰς τὰ κεκλεισμένα δωμάτια, θάμβος τι αἰφνίδιον διεχύθη. Αἱ ἀνηρητῆται εἰς τοὺς τοίχους παλκιὰ προσωπογραφίαι ἐφαίνοντο ἰλλωπιζοῦσαι ὅπως καὶ ὁ Ἰουστίνος ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Εἰσῆρχετο φαίνεται συνήθως πολὺ ὀλίγον τὸ φῶς εἰς τὴν εὐρύχωρον ἐκείνην καὶ μελαγχολικὴν αἴθουσαν μὲ τὰς λευκὰς τοιχοστρωσίας της, ὧν τὰ χρυσώματα εἶχον ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἐξαλειφθῆ. Ἦσθάνετό τις ἐκεῖ μέσα τὴν ψυχρότητα τῆς ἐρημίας.

Ὁ Ροβέρτος εὐρίσκειτο μόλις πρὸ δύο λεπτῶν ἐκεῖ, ὅτε μία τῶν θυρῶν ἠνεφῆχθη. Ὁ μαρκησίου δὲ Μομβρέν ὠχρότατος προέβη πρὸς τὸν υἱὸν του τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐφαίνετο δὲ ἀναμένων, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὅπως ἐξέληθ ὁ θεράπων.

Ὁ κύριος μαρκησίου δὲ Μομβρέν εἶχεν ὑπερβῆ κατὰ τὸ φαινόμενον τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· μὲ τὸ κυρτὸν του σῶμα, μὲ τοὺς γαλανοὺς καὶ μελαγχολικοὺς καὶ ὀλίγον τι ρεμβοὺς ὀφθαλμούς του, μὲ τὴν χεῖρα λεπτοφυᾶ καὶ τὴν χειρονομίαν περιωρισμένην, μὲ τὸν ἐπενδύτην κομβωμένον καὶ φέροντα εἰς τὴν κομβιοδόχην ἐρυθρὰν ταινίαν, μὲ τὸ γένειον μισοπόλιον ἀπολήγον εἰς ὄξύ, ἀρίνον δὲ νὰ διαφαίνεται μεϊδιαμα ἐπὶ τῶν λεπτῶν καὶ μελαγχολικῶν χειλῶν του, ὡμοιάζε πρὸς συστασιώτην τινὰ τοῦ ἸΣΤ' αἰῶνος ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν νεώτερον στυλόν, λεπτοφυᾶ, νευρώδη, δικτηροῦντα φανεράν ἀκόμη τὴν ζωηρότητά του.

— Φίλτατόν μοι τέκνον, εἶπεν αἰφνης πρὸς τὸν Ροβέρτον εὐθύς ὡς ἀπέμειναν μόνοι, ἔχομεν μίαν κακὴν εἶδησιν...

— Ποίαν;

— Καὶ μίαν ἄσχημην δουλειάν!... Κύτταξε, ἰδοὺ τί ἔλαβα.

Καὶ ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του ἔσυρε καὶ παρουσίασεν εἰς τὸ υἷον του μίαν ἐπιστολὴν βιαίως συνεστραμμένην, συστραφεῖσαν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πρὸ ὀλίγου μετὰ θυμοῦ.

Ὁ Ροβέρτος ἐγένετο πελιδνός.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τῆς Ἑλλεν.

Ἐζήτει παρὰ τοῦ μαρκησίου συνέντευξιν. Ἡθελε νὰ τοῦ ἠμιλήσῃ περὶ σοβαρῶν ἀντικειμένων. Ἐπρόκειτο ν' ἀποφύγῃσι σκάνδαλον ἀπειλοῦν τὸ ὄνομα τῶν Μομβρέν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἀνῆκε καὶ εἰς αὐτὴν (καὶ αἱ λέξεις αὗται ἦσαν ὑποσημασμέναι διὰ γραμμῆς) ἐνδιέφερετο καὶ αὐτὴ πλέον παντὸς ἄλλου ὅπως ἀπαλλαγῇ καὶ τῆς ἐλαχίστης δυσαρκειᾶς ἢ οἰκογένεια:

— Ἡ οἰκογένεια! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος.

Καὶ ἀνεγίνωσκεν αὖθις τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ἀπειλητικῶς αὐθάδῃ ἐν τῇ εἰρωνικῇ αὐτῆς ὕψῃ.

Ἡ Ἑλλεν ἔγραφεν ἐν τέλει ὅτι θ' ἀνέμενε μέχρι τῆς ἐπαύριον, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Μονάρχου, ἐκεῖ πλησιέστατα, τὴν ἀπάντησιν τοῦ μαρκησίου δὲ Μομβρέν.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀπαντήσητε καθόλου, εἶπεν ὁ κόμης.

— Σὲ ἀνέμενα, ἀπήντησεν ὁ κ. δὲ Μομβρέν· τί θὰ πράξῃς;

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἐρωτήσεως.

— Ναί· εἶνε φανερόν ὅτι αὐτὴ ἡ γυνὴ παρεσκίασε κάποιαν μηχανορραφίαν. Ἴσως ἀπειλεῖ κίνδυνος σὲ ἢ τὸ θυγάτριόν σου...

— Οὔτε κἂν γινώσκει ποῦ εὐρίσκεται ἡ Κυπριανή.

— Θὰ τὸ ἔμαθεν ἴσως. Ὅπως δὴποτε πρέπει νὰ μαθῶμεν τί θέλει, τί ἐλπίζει... Ἡλπίζα, τὸ ἠμολογῶ, ὅτι θὰ μᾶς ἔκαμε τὴν χάριν νὰ μὴ ἀναφανῇ πλέον ἔμπροσθέν μας. Ἄλλ' ἠπατώμην. Πρέπει νὰ ὑποταχθῶμεν εἰς τὴν περίστασιν καὶ νὰ τὴν ἀκούσωμεν.

— Νὰ τὴν δεχθῆτε; Σεῖς!.. ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος. Νὰ εἰσέλθῃ αὐτὴ ἐδῶ! Ὅχι, δὲν τὸ θέλω!

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ αἴθουσα ἐκείνη, ὅπου εἶχεν πατήσῃ ἢ μήτηρ του, θὰ ἐβεβηλοῦτο ἂν ἡ Ἑλλεν ἤθελεν εἰσελθεῖ εἰς αὐτήν.

— Ἀφοῦ θέλει νὰ ἠμιλήσῃ εἰς ἓνα Μομβρέν, εἶπε, θὰ ἠμιλήσῃ εἰς ἐμέ. Θὰ ὑπάγω νὰ τὴν εὔρω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Μονάρχου.

Ἐλαβε τὸν πῖλόν του, ὃν εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τοῦ τραπέζιου καὶ προσέθηκε:

— Πηγαίνω!

Τείνων δὲ πρὸς τὸν πατέρα του τὴν χεῖρά του μετὰ διαχύσεως, ἐν ἣ ἔνουπῆρχε καὶ τις τύψις συνειδδτός:

— Ἄν ἐπλήρωνα μόνος μου διὰ τὰς ἀνοη-

σίας μου, ὑπομονή!.. εἶπεν. Ἄλλὰ σὰς κάμνω νὰ ὑποφέρητε καὶ σεῖς διὰ τὰ ἰδικὰ μου σφάλματα!

Εἰς τὸ σῆς ἐκεῖνο ἐνουπῆρχεν ὑποτροπὴ τις στοργῆς ὡς νὰ ἐσυλλογίζετο ὁ Ροβέρτος καὶ τὴν ἀγαπητὴν του νεκρὰν μητέρα ἑμοῦ μετὰ τοῦ μαρκησίου.

— Δυστυχῆς μου τέκνον!.. ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ ὑπέχομεν μέρος τῆς εὐθύνης, ἐψιθύρουν ὁ κ. δὲ Μομβρέν. Αὐτὴ πρὸ πάντων!.. Οἱ νέοι δὲν πρέπει νὰ μένουν περιωρισμένοι... Πρέπει τις νὰ ὑπολογίζῃ καὶ τὰς περιστάσεις τοῦ βίου... Ἄλλ' ὅμως αὐτὰ εἶνε παρελθόντα!.. Ἄς φροντίσωμεν διὰ τὰ παρόντα...

Καὶ διέκοψε τοὺς λόγους του διὰ νὰ εἴπῃ μετ' ἀνησυχίας, αἰσθανθεῖς τὴν χεῖρα τοῦ Ροβέρτου καίουςαν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του:

— Ἄλλ' ἔχεις πυρετόν!..

— Ἴσως... ναί... Δὲν εἶνε τίποτε!

— Ἡσύχασε!.. Ὁ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ αὐτὰ ὅλα.. Τί διάβολον! Τὸ διαζύγιον εἶνε μία διέξοδος!.. Φαντάσου ἐμὲ μοναρχικὸν παράφορον νὰ εὐχῶμαι καὶ νὰ ποθῶ τὸ διαζύγιον!.. Ὅθ' ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ, λόγῳ τιμῆς, εἰς τὸ πρόγραμμα μου, ἂν ἤμην ὑποψήφιος.

Καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ· πλὴν ὁ λογισμὸς του περὶ ἄλλα ἐφέρετο. Κατείχετο ὑπὸ ποιᾶς-τινος ἐναγωνίου ἀνησυχίας, παρομοίας πρὸς ἐκείνην, ἣν θὰ ἠσθάνετο ἂν ὁ Ροβέρτος μετέβαινε νὰ μονομαχήσῃ. Ἡ συνέντευξις τοῦ υἱοῦ του μετὰ τῆς ἀγνώστου ἐκείνης; εἰς αὐτὸν γυναικὸς τῆς φερούσης τὸ ὄνομά του, ἐνεποιεῖ αὐτῷ αἰσθησιν ἀλγεινὴν. Ἡσθάνετο βάρος εἰς τὸ στήθος του. Προδῆλως ἡ Ἀγγλὶς εἶχε τὸν σκοπὸν τῆς ἐμφανιζομένη αἴφνης πρὸ τοῦ Ροβέρτου. Καὶ ὁ μαρκησὶος ἐπειγόμενος νὰ μάθῃ τὰ πάντα κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ ὅπως καὶ ὁ υἱὸς του.

Ὁ Ροβέρτος ἐξῆλθεν. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Μονάρχου ἐζήτησε τὴν κυρίαν Μόργαν. Ἀνέμενε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ ξενοδόχος ὅτι οὐδεμία γυνὴ φέρουσα τοιοῦτο ὄνομα κατέλυεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, ἐπειδὴ ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Ἑλλεν εἶχεν ἐγγραφῇ εἰς τὸ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς κομῆσεως δὲ Μομβρέν. Λίαν ὅμως ἐξεπλάγη ἀκούσας ὅτι ἡ κυρία Μόργαν ἀφοῦ ἀνέμεινεν ἀνυπομόνως ἐπιστολὴν τινα, ἣν ἀκόμη δὲν εἶχε λάβει, ἐξῆλθεν ἐφ' ἀμαξίας, θέλουσα ὡς ἔλεγε νὰ ἐπανίδῃ τὸ δάσος. Θὰ ἐγευματίζε πιθανῶς εἰς Βαρβιζῶν, ἀλλὰ βεβαίως ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ἐνωρὶς ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εὕρισκε τὴν ἀπάντησιν, ἣν εἶχεν ἀναμείνει.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος τότε θὰ ἐπανέλθω τὴν ἐσπέραν.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἐγευματίσε μετὰ τοῦ μαρκησίου σχεδὸν ἐν σιγῇ.

Ἐνίοτε παρετῆρει λαθραίως τὸν πατέρα του καὶ ἔβλεπεν αὐτὸν τεταραγμένον· συχνότερον ἔτι ὁ μαρκήσιος ἔρριπτε ταχέως ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του βλέμμα ἀνήσυχον. Ἐκαστος τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς καταβιβρωσκομένων ἀνησυχίας, ἐμερίμνα περὶ τῆς κρυφίας πληγῆς τοῦ ἄλλου. Μεθ' ὅλας δὲ χαρᾶς θὰ ἐθυσιάζετο ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, ἂν ἡ θυσία ἤθελεν εἶσθαι λυσιτελής!

Ἐἶχεν ἐπέλθει ἡδὴ ἡ νύξ ὅτε ὁ Ροβέρτος ἐπορεύθη ἐκ νέου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔνθα ἡ Ἑλλεν ἀναμφιβόλως τὸν περιέμενεν. Ἦτο ἀνοικτὴ κατὰ τὸ ἡμισυ ἡ μεγάλη θύρα τοῦ γηραιοῦ κτιρίου. Τινὲς τῶν κατοικούντων αὐτόθι ἐκάθητο πρὸς ἀναφυγὴν ἐκ τοῦ καύσωνος εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐπὶ θρανίου μεταξὺ δύο μεγάλων ἀνοδοχείων ροδιδάφνης. Ὁ ξενοδόχος ἠγέθη ἰδὼν τὸν κ. δὲ Μομβρέν καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τὸ δωμάτιον, ὅπου εὕρισκετο ἡ κυρία Μόργαν. Εἶχεν αὕτη μόλις ἐπιστρέψει. Κατῶκει εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἐντὸς εὐρυχώρου θαλάμου φωτιζομένου παρ' ἐνὸς μόνου κηρίου, ἔξωθεν δὲ ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως φανοῦ φωταερίου ἀνημμένου ἐν τῇ ὁδῷ, οὗ τὸ φῶς εἰσῆρχετο μηκύνον ἐπὶ τοῦ δαπέδου τὴν σκιὰν τῶν κεντητῶν παραπετασμάτων καὶ τῶν ξύλων τοῦ πίνακος τοῦ παραθύρου. Ἡ Ἑλλεν ἐκάθητο πρὸ τραπέζης κεκαλυμμένης ὑπὸ τετριμμένου τάπητος, ἀναγινώσκουσα ἐφημερίδα. Ὁ Ροβέρτος ἀνέγνωσε μετ' ἐκπλήξεως τὸν τίτλον τοῦ μικροῦ ἐκείνου φύλλου· ἦτο ὁ *Ἐγγελευς τοῦ Μελέρ*.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ἐξήτασε τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣν τόσον παραφόρως ἄλλοτε εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἣτις διετηρεῖτο πάντοτε ὡραία. Ὁμοχροτάτη, εὐκίνητος, περιβαλλομένη μέλικταν ἐσθῆτα, ἥς ἡ λίαν ἐσφιγμένη ὄσφυς ἔκαμνεν νὰ ἐξέχη τὸ νεαρόν της στῆθος, ἀκμαία, διετῆρει πάντοτε τὴν παράδοξον λεπτότητά της, τὴν νευρικὴν καὶ ψυχρὰν, τὸ κανονικὸν της ὡς ἀρχαίου ἀγάλματος πρόσωπον, ἄνωθεν δὲ τῶν γλαυκῶν ὀφθαλμῶν της οἱ βότρυχοι τῆς ξανθῆς κόμης της ἔσκεπον κατὰ τὸ ἡμισυ τὸ παιδικὸν καὶ πλῆρες εἰρωνικῆς παρθενικῆς ἀγνότητος μέτωπόν της! Εἰς τὴν ὡσεὶ ἀγαλματίου μορφήν ἐκείνην τὴν καθ' ἑαυτὸ ἀπαθῆ ἄλλ' ἐμπνέουσιν ἀνησυχίαν μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ ἔζων ἐταστικοί, βαθεῖς, μὲ βλέμμα ὀξύ πληρὲς ἀλλοκοτοῦ τινὸς ὑποδηλώσεως, καθιστώσης αὐτοὺς παραδόξους καὶ κινδυνώδεις.

Ἰδοῦσα τὸν Ροβέρτον εἶπε μὲ τόνον ἀβίαστον, μὲ φωνὴν ἠχηρὰν, μὲ προφορὰν κάπως ἀγγλικήν, ἣν ἐπετηδεύετο ἐκ φιλαρρεσκείας ἢ σκοπιμῶς διότι δὲν τὴν εἶχε φυσικῶς:

— Ἄ! σεῖς εἴσθε;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος· ἐγράψατε πρὸς τὸν μαρκήσιον δὲ Μομβρέν καὶ ἔρχεται ὁ κόμης.

— Δὲν εἶνε τὸ αὐτό, εἶπεν ἡ Ἑλλεν.

— Βεβαίως ὄχι. Ἀπόδειξις δὲ εἶνε ὅτι ὁ μαρκήσιος ἠρνήθη νὰ σᾶς δεχθῆ.

— Ἄ, μᾶ; Καὶ διὰ νὰ μοῦ εἶπητε αὐτάς τὰς φιλοφροσύνας ἐλάβετε τὴν ἐνόχλησιν νὰ ἔλθητε; Ἡδύνασθε κάλλιστα νὰ μείνητε εἰς τὸ μέγαρον Μομβρέν, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ ὅτι ἔχω νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν πατέρα σας, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει ἴσως ὅσον καὶ ἐκείνον.

— Ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν ἕνα, ἐνδιαφέρει καὶ τὸν ἄλλον.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Ἑλλεν, παρατηροῦσα τοὺς ροδίνους ὄνυχάς της, οὗς ἔρρινιζεν ἠρέμα διὰ μικροῦ μαχαίριου.

Ὁ Ροβέρτος παρετῆρει τὰς χεῖράς της, τὰς μικρὰς ἐκείνας χεῖρας μὲ τοὺς εὐσάρκους δακτύλους των, μὲ τὴν παχυλὴν παλάμην, τὰς χεῖρας ἐκείνας, ἃς εἶχε τσοσάκις σφίγγει καὶ ἐφ' ὧν τσοσάκις εἶχεν ἐπιθέσει ἐξάλλους ἀσπασμούς. Καὶ τώρα οἱ δάκτυλοι ἐκείνοι τοῦ ἐφαίνοντο ὀξεῖς καὶ ἀπληστοὶ ὡς ὄνυχες ὀρνέου.

— Δὲν ὑποθέτετε ποῖαν ὠφέλιμον συμβουλήν ἤθελα νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον μαρκήσιον δὲ Μομβρέν, ἐπανέλαθεν. Εἶνε ὑποψήφιός αὐτῆς τῆς περιφέρειας.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος· δὲν εἶνε πλέον.

— Τόσον τὸ χειρότερον. Ἐχω ἕνα φίλον ἐξαιρετόν ἐδῶ ἐφημεριδογράφον· ἕνα νέον ἀξιόλογον. Εἶνε ριζοσπάστης πρὸς τὸ παρόν. Ἄλλ' ἱκανώτατος νὰ παράσχη ἐκδουλεύσεις πρὸς ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐκτιμᾷ τόσον, ὅσον τὸν κύριον μαρκήσιον δὲ Μομβρέν.

— Πολὺ καλὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος, εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Σαβουρώ... Σαβουρώ δὲ Ρεβίλ!...

Καὶ ἡ μικρὰ χεὶρ τῆς Ἑλλεν προέτεινεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κηρίου τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος τοῦ Γκαρούς.

— Ἀνεγνώσατε τὸν *Ἐγγελευς*;

— Ὅχι, εἶπε πάλιν ὁ Ροβέρτος.

— Καλὰ θὰ τὸν ἀναγνώσητε. Ἦθελα δὲ νὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα σας νὰ περιποιηθῆ τὸν Σαβουρώ, τὸν ὁποῖον δύναται καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προσεταιρισθῆ, ἂν εὐαρεστῆται.

— Ὁ πατήρ μου θὰ σᾶς ὀφείλῃ χάριτας διὰ τὴν καλὴν συμβουλήν. Λοιπὸν εἴσθε ἐκλογικὴ μεσίτρια ἐδῶ τώρα;

— Ἐγὼ;... Ἀδιαφορῶ ὅλως διόλου διὰ τὴν πολιτικὴν καὶ δὲν ἔχω ὄρεξιν ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὰ πράγματα τῆς Γαλλίας... μολονότι καὶ ἐγὼ εἶμαι Γαλλὴς τώρα. — Καὶ παρετῆρει τονίζουσα ἐπίτηδες τὰς λέξεις ταύτας τὸν κόμην, ὅστις ὄρθιος, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ. — Ἐνόμισα ὁμῶς ὅτι πανταχοῦ ὅπου βλέπω τὰ

συμφέροντα ἐνὸς Μομβρέν, καθήκον εἶχον νὰ τὰ ἐξυπηρετήσω.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀπήγγειλεν ἀγερώχως μὲ πρόθεσιν τινα προδήλως προκλητικὴν, ἀνυψοῦσθ ὑπερηφάνως τὴν μικρὰν χαρίεσσαν κεφαλὴν της.

— Τουτέστιν ἀνεδέχθητε σεῖς, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, νὰ ὑπερασπίζητε τὰ συμφέροντα — καὶ τίς οἶδε; — τὴν τιμὴν αὐτὴν ἴσως τῆς οἰκογενείας;

— Δικτὶ ὄχι; εἶπεν ἡ Ἑλλεν ἀταράχως.

Ὁ Ροβέρτος ἀπέθηκε βιαίως τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔλαβεν ἐν κάθισμα, ἐκάθησεν ἀντικρὺ τῆς Ἑλλεν, σταυρώσας δὲ τὰς χεῖρας καὶ ἀναζητῶν τὸ βλέμμα της:

— Ἐμπρός! εἶπεν ἄς ὁμιλήσωμεν καθαρὰ καὶ ἄς εἴμεθα εἰλικρινεῖς. Φανερόν εἶνε ὅτι γυνὴ οἶα ὑμεῖς δὲν ἔρχεται εἰς Μελέν ἀπλῶς καὶ μόνον ὅπως ὁμιλήσῃ εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Μομβρέν περὶ ἀσημάντων ἐκλογικῶν ὑποθέσεων... Εἶνε πρόφασις τὸ τοιοῦτο!.. Ἄλλο τι εἴχετε ν' ἀνκοινώσητε εἰς τὸν μαρκήσιον... Λοιπὸν τί; τί ἠθέλετε νὰ τοῦ εἴπητε;

— Ἡθελα...

Καὶ ἡ Ἑλλεν ἐσταμάτησε δάκνουσα ὀλίγον τὸ κάτω χεῖλος διὰ τῶν λεπτῶν, ὀξέων καὶ λευκοτάτων ὀδόντων της.

— Ἐπιμένετε νὰ μάθητε τί ἠθελα; ἠρώτησεν.

— Ἐπιμένω.

— Εἶνε δίκαιον. Ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾶτε. Εἴσθε σύζυγός μου!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστραψαν ὑπὸ κακεντρεχειίας.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν. Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦτο ἠθελα ν' ἀνακοινώσω εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Μομβρέν, εἰς τὸν ὅποιον ἴσως σεῖς δὲν τὸ ἐνεπιστεύθητε.

— Ὁ πατήρ μου γινώσκει πάσας τὰς θλίψεις τῆς ζωῆς μου.

— Τὰς θλίψεις; Εὐχαριστῶ. Τὸ θλίψεις εἶνε εὐγενές. Ὁμολογῶ ὅτι ἐπερίμενα ν' ἀκούσω «τὴν αἰσχύνην!»... ὦ! μὴ στενοχωρηθῆτε. ἂν αὐτὴ ἡ λέξις σᾶς ἀνακουφίζῃ, εἰπέτε την... Ἄλλ' εἴτε εἶνε αἰσχύνη εἴτε ὄχι, ὁ γάμος μας εἶνε γεγονός... ναί, γεγονός... θέλω δὲ εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ν' ἀναγνωρίζηται ὡς γεγονός.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή...

Καὶ σιωπήσασα ἐμειδίασεν εἴτα μὲ τόνον φωνῆς ἀποφασιστικόν:

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, νομίζω. Δηλαδή εἶμαι σύζυγός σας καὶ ἐβαρύνθην πλέον νὰ μὴ παρουσιάζωμαι ὡς σύζυγός σας.

Προσέβλεψε τὸν Ροβέρτον κατὰ πρόσωπον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀποτελέ-

σματος, ὅπερ παρήγον οἱ λόγοι της, κατόπιν δὲ σταυρώσασα τὰς χεῖρας καὶ κλίναςα ὀπισθοῦν πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς ἔδρας της, ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησιν τοῦ κόμης.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΔΥΟ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

τῆς ἐν Ἐρμουπόλει Λέσχης «Ἑλλάδος»

(Συνεχία καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐσπερίς δευτέρα. — 1888

ΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΡΙΣ

Σκηναὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας.

Τὰ τεῖχη τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἔλαμπον καταφώτιστα ἐκ πυρσῶν, ὡς πύρινος στέφανος ἐν μέσῳ τῆς ἐλαιοφύτου τῆς Ἀττικῆς πεδιάδος. Ἄσματα γαμήλια ἐπλήρου τὸ ἀέρα. Οἱ βωμοὶ ἐξέπεμπον πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν καπνὸν τῆς εὐχέτιδος θυσίας, καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, ὑφούμενα ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως ἣν κατέχουσι σήμερον τὰ εῖρεπια τοῦ Ἐρεχθείου, ἐδέσποζον τῆς πόλεως ἐστολισμένα δι' ἀνθέων καὶ φῶτων.

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλεν ὁ γλυκὺς Ὑμέναιος νὰ συνδέσῃ αἰωνίως τὰς δύο ἐρώσας ψυχὰς τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Πρόκριδος.

Ὁ Κέφαλος, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως, εἶχε δράμει ἐκεῖ ἐν σπουδῇ. Ἦτο ρωμαλέος κυνηγὸς καὶ ἡ φήμη του ὡς ἀνδρείου βασιλόπαιδος ἦτο διαδεδομένη ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Ἐρεχθεὺς ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν ὡς υἱόν, ὁ δὲ πατήρ του Κεφάλου, μηνύσας πρὸς τὸν Ἐρεχθέα ὅτι ἤρχετο ὅπως παραστῆ εἰς τοὺς γάμους τοῦ τέκνου του, εἶχε φθάσει εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν ἐν πολυαρίθμῳ συνοδίᾳ. Ὁ γάμος ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν ἐπιούσαν. Ὁλόκληρος δὲ ὁ λαὸς τῆς Κεκρωπίας ἐτέλει λαμπρὰν παννυχίδα ἀναμμένων τὴν ἀνκτολὴν τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου.

Ἐν τούτοις ἀνησυχία τις καὶ κατῆφεια ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἑορταζόντων. Οἱ οἰωνοὶ δὲν ἦσαν αἴσιοι καὶ φήμη διέτρεχεν ὅτι πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν θηρίον πελώριον, ἐξεληθὸν ἀπὸ τὰ δάση τοῦ Πεντελικοῦ, ἐλυμαινέτο τὴν Ἀττικὴν εἶχε δὲ κατασπαράξει ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ παρὰ τὴν πηγὴν τῶν δακρῶν τῆς Ἡῶς δεκαεὶς κυνηγούς ἐξεληθόντας εἰς καταδίωξιν αὐτοῦ. Ἦτο ὄφις μακρὸς καὶ κατακίτρινος, φλόγας ἐκτοξεύων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, φαινόμενος ὅτε μὲν ἐθῶ ὅτε δ' ἐκαί, αἰφνιδίως, καὶ μά-